דברות קודש מכ״ק מרן רבינו שליט״א
א לעכטיגן גוט מארגן א פרשת שוטים כו מנחם אב תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

א גוט מארגן, זונטאג פרשת שופטים, כ״ו לחודש מנחם אב תשפ״ו. א פרייליכן לעכטיגן געבענטשטן גוט מארגן; א פרייליכן לעכטיגן געבענטשטן טאג; און א פרייליכן לעכטיגן און געבענטשטן תמיד.

יארצייט פונעם הייליגן סאטמארער רבין זי״ע

הייליגע, פרייליכע, לעכטיגע און לוסטיגע אידישע קינדער, היינט געפאלט די יארצייט פון מרן רבינו הגה״ק רבי יואל בן רבי חנניא יום טוב זכר צדיק וקדוש לברכה, וזכותו יגן עלינו. דער הייליגער באשעפער זאל העלפן מ׳זאל פועלן אלעס גוטס און אלע מיני ישועות פאר׳ן גאנצן כלל ישראל, סיי פאר׳ן כלל און סיי פאר׳ן פרט. דער הייליגער באשעפער זאל שיקן אך טוב וחסד, אמן כן יהי רצון.

די מדרגה פון בעלי צדקה און גומלי חסדים

דער הייליגער סאטמארער רבי זכרונו לברכה ברענגט אין פרשת אמור, **אז די בעלי צדקה און די גומלי חסדים זענען מקבל זייערע השפעות פונעם אייבערשטן אליין, נישט דורך א שליח**. און וויבאלד זייער השפעה קומט צו זיי דירעקט פונעם אייבערשטן, דארפן זיי קיינמאל נישט מורא האבן אז עס וועט זיי פעלן געלט אדער עפעס פון זייערע נכסים. אויב זיי וועלן אויסגעבן זייער געלט אויסצוהאלטן תורה, אויסצוהאלטן ארעמעלייט, און אויסצוהאלטן די אלע שווערע געברוכן פון כלל ישראל, האבן זיי נישט וואס מורא צו האבן, **ווייל ״ברכת ה׳ היא תעשיר״. די ברכה פונעם אייבערשטן ברענגט עשירות, און דאס איז א ברכה וואס קומט פונעם אייבערשטן אליינס**. דערפאר, אויב איינעם פעלט געלט צוליב דעם וואס ער האט געגעבן צדקה אדער ער איז געווען א גומל חסד, זאל ער נישט זיין באזארגט; דער אייבערשטער וועט אים צוריקצאלן כהנה וכהנה ממעון הברכות.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, ווען א איד געבט זיך אוועק פאר א צווייטן איד מיט צדקה וחסד, פעלט אים גארנישט; און נישט נאר ס׳פעלט אים נישט, נאר דער אייבערשטער וועט אים מוסיף זיין און מוסיף זיין און מוסיף זיין. **ס׳איז אן השקעה, אן אינוועסטמענט וואס איז כולו רווח**. קל וחומר בן בנו של קל וחומר, ווען דו געבסט אוועק פון זיך ווארימע דיבורים, א שמייכל, א ווארעם הארץ, דו געבסט אוועק דיינע פיזישע כוחות, דיינע גייסטישע כוחות, דיינע רוחניות׳דיגע כוחות, דיינע גשמיות׳דיגע כוחות, דו געבסט אוועק דיין מחשבה, דיבור ומעשה פאר א צווייטן איד, וועט דיר נישט נאר גארנישט פעלן, נאר דו וועסט קליגער ווערן, דו וועסט ברייטער ווערן, דיין חכמה, בינה און דעת וועלן פארמערט ווערן, און דו וועסט פארדינען כשרונות און טאלאנטן פון אלעס וואס דו געבסט אוועק פאר א צווייטן.

דער אייבערשטער שיקט אליינס, אן א שליח, פאר א מענטש וואס געבט זיך אוועק פאר א צווייטן. צי ער געבט אוועק געלט, צי ער געבט אוועק כח, צי ער געבט אוועק צייט – וואס א מענטש געבט אוועק פון זיך פאר א צווייטן, קומען אים השפעות פונעם אייבערשטן אליין, נישט דורך א שליח. און ברכת ה׳, אלע ברכות פונעם אייבערשטן, היא תעשיר, דאס איז אן אמת׳ע עשירות.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, שפארט נישט קיין געלט, שפארט נישט קיין כח, און שפארט נישט קיין מוח. שפארט נישט קיין מחשבה, דיבור ומעשה זיך אוועקצוגעבן פאר כלל ישראל, זיך אוועקצוגעבן פאר אידישע קינדער, און זיך אוועקצוגעבן פארן אייבערשטן און פאר זיין תורה. ברכת ה׳ היא תעשיר; די אלע זאכן ברענגען פאר אונז נאר אן עשירות און א רייכטום. וואס מער א מענטש גיט זיך אוועק פון זיך אליין פאר אנדערע אידן און פארן אייבערשטן, אלס מער ווערט ער רייכער און רייכער.

וואס מיינט אמת׳ע קנאות? א מעשה פון רבי עמרם בלוי

הייליגע, פרייליכע, לוסטיגע און לעכטיגע אידישע קינדער! מ׳פארציילט אז דער הייליגער סאטמארער רבי זכרונו לברכה האט אמאל געזאגט אויף רבי עמרם בלוי זכרונו לברכה, אז מ׳דארף זיך לערנען פון רבי עמרם וויאזוי צו זיין א קנאי. ער איז דאך געווען אזא געוואלדיגע קנאי אויף אידישקייט.

האט דער סאטמארער רבי זכרונו לברכה דערציילט, אז ביי רבי עמרם פלעגט איינשטיין א צובראכענע ארימע פרוי; זי פלעגט דארט עסן און שלאפן. איינמאל ווען די פרוי איז אנגעקומען און געקלאפט אין די טיר, איז רבי עמרם געווען אליין אינדערהיים, און ס׳איז געווארן א שאלה פון יחוד. האט ער געזאגט פאר דער פרוי אז זי קען אריינקומען, און ער אליין איז אוועקגעגאנגען. ער איז געגאנגען שלאפן א גאנצע נאכט ערגעץ אנדערש, ער איז איינגעשטאנען ביי א צווייטן און איבערגעלאזט זיין גאנצע שטוב פאר דער פרוי.

זיין שטוב איז געווען אזא סארט שטוב וואס איז געווען איינגאנצן אוועקגעגעבן פאר יענעם. ס׳איז נישט געווען קיין ספק, אז אויב ס׳איז דא א שאלה צווישן אים און דער פרוי, דארף ער אוועקגיין און די פרוי דארף דארט בלייבן. האט דער הייליגער סאטמארער רבי זכרונו

דברות קודש מכ"ק מרן רבינו שליט"א
א לעכטיגן גוט מארגן א פרשת שוטים כו מנחם אב תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

לברכה געזאגט: "דאס הייסט א קנאי!" קנאת ה' צבאות – א קנאי וואס נעמט זיך אן פאר'ן אייבערשטן, פאר זיינע קינדער און פאר די תורה; ער געבט זיך אוועק פאר'ן אייבערשטן און פאר אנדערע אידישע קינדער, הייליגע און לעכטיגע אידישע קינדער.

די מעשה פונעם בעל אכסניה און די ישועה דורך איבערבעטן

א רב האט דערציילט א הפלא'דיגע מעשה, ער האט פארציילט אזוי: עס איז געווען א איד, א בן תורה און א ירא שמים, און ברוך השם ער איז געווען א שיינער בעל הבית וואס עס האט אים נישט געפעלט קיין פרנסה. ער האט מחליט געווען אז ער וויל זיין ווי אברהם אבינו'ס שטוב, אז מענטשן זאלן קענען קומען צו אים עסן שבת, יום טוב, און אפילו אינדערוואכן. מען האט געקענט קומען צו אים, עס איז געווען א געוואלדיגע הכנסת אורחים. און טאקע מענטשן פלעגן דארט קומען: אורחים ופורחים, צובראכענע אידן, געזונטע מענטשן, פריילעכע, בחורים און יונגעלייט. מען פלעגט דארט קומען עסן, איינער פרישטאג, איינער מיטאג, איינער נאכטמאל, און איינער אויף שבת; זיין הויז איז געווען א בית פתוח לרווחה.

דארט פלעגט אויך קומען א צובראכענער אינגערמאן וואס האט נעבעך נישט געהאט קיין ווייב און נישט געהאט קיין אייגן היים, ער איז געווען א זייער א צובראכענער מענטש. ער האט זיך געמאכט א קביעות דארט צו עסן, וויבאלד ער האט געטראפן א פלאץ וואו ער קען באקומען צו עסן, און דער בעל הבית האט זיך געפרייט מחיה צו זיין אן עלענדן און צובראכענעם מענטש.

איינמאל, ווען דער צעבראכענער איד איז דארט געווען, האט איינס פון די קינדער פון דעם בעל אכסניה זיך טועה געווען און זיך פארטשעפעט מיט אים, אדער עפעס ווי געטאן דעם צעבראכענעם יונגערמאן. דער יונגערמאן האט אויסגעפלאצט אויפן בעל הבית, אויף זיין ווייב און אויף די קינדער; ער האט אנגעהויבן פארשעמען און מבזה זיין, געשריגן קולות וברקים, און איבערגעדרייט דאס גאנצע שטוב. קודם האט מען אים פרובירט צו בארואיגן, אבער עס איז נישט געגאנגען. למעשה האט זיך דער יצר הרע אריינגעמישט; דער בעל הבית, וואס האט געפילט אז ער דארף האבן אביסל הכרת הטוב פארן אים געבן צו עסן בחינם פאר וואכן און חדשים, איז געווארן בארירט פון דעם וואס יענער האט זיך ערלויבט אזוי צו שרייען און זיי אלע מבזה זיין. ער האט זיך נישט געקענט באהערשן און האט אויך אויפגעפלאצט אויפן יונגערמאן. זייט דעמאלטס איז דער איד מער נישט צוריקגעקומען צו די הכנסת אורחים, און מיט דער צייט האט מען שוין פארגעסן דערפון.

עס איז געקומען ערב יום כיפור, איז די בני בית צוגעגאנגען צו דעם איד און אים געזאגט: "קוק, מיר האבן א טאכטער, א מושלמת, א צנועה מיט יראת שמים און אלע מעלות. געלט איז דא, א גוטע נאמען איז דא, זיי האבן דאך א הכנסת אורחים, פארוואס גייט נישט קיין שידוך?" זי האט מורא געהאט אז דאס איז די סיבה, ווייל מען האט נישט איבערגעבעטן דעם צעבראכענעם אידל. דער מאן האט אבער געטענהט: "מיר האבן עפעס שלעכט געטון? ער האט זיך אויפגעפלאצט, ער האט נישט קיין הכרת הטוב, איך האב אים פשוט געמוזט געבן זיין חלק." די פרוי האט ווייטער געטענהט: "איך ווייס נישט, אפשר האסטו געמוזט און אפשר נישט, אבער וואס שטערט דיר אים איבערצובעטן? מיר דארפן א ישועה, בעט אים איבער."

נו, דער איד האט זיך אונטערגעגעבן און מסכים געווען, ער האט אנגעהויבן אויפזוכן דעם איד, אבער קודם האט ער אים נישט געטראפן. צום סוף איז ער געוואויר געווארן אז ער געפינט זיך ערגעץ אין אן אנדער לאנד; ער האט דערוואוסט זיין נומער און אים געכאפט נאך פאר יום כיפור. ער האט אים אריינגערופן און אנגעהויבן רעדן סתם פריינטליך: "וואס טוט זיך? וואס מאכסטו? מ'האט זיך שוין לאנג נישט געזען." עס איז געווען א זייער פריינטליכע שמועס. אינמיטן האט ער אים געזאגט אז ער וויל אים איבערבעטן. יענער האט זיך געלאזט איבערבעטן, און ער האט אים דערציילט אז אויף סוכות קומט ער צוריק אין שטאט און ער וויל ווייטער ביי אים איינשטיין אויף סוכות. יענער האט אים געזאגט: "זייער גערן, קום צוריק, מירווארטן שוין קוים דו זאלסט קומען." זיי האבן זיך זייער שיין איבערגעבעטן און זענען צוריק געווארן באמת גוטע פריינד בידידות.

פלא והפלא, מוצאי יום הקדוש האט א שדכן גערופן אנטראגן א שידוך, און בעזרת השם ובסיעתא דשמיא, נאך אין חול המועד סוכות איז דער שידוך געשלאסן געווארן. מזל טוב, מזל טוב, ענבי הגפן בענבי הגפן, דבר נאה ומתקבל.

התעוררות פאר די הייליגע טעג: שמחה און מוחל זיין אנדערע

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, מיר האלטן יעצט אין די הייליגע טעג. מיר דארפן גרויסע ישועות, **גאנץ כלל ישראל דארף ישועות. דער כלל דארף ישועות, און יעדער איד פריוואט דארף א ישועה. מיר האבן א וועג דאס צו פועל'ן: דער וועג איז דורך טון חסד און זיך אוועקגעבן פאר אנדערע אידן.** ס'איז דא נאך א וועג; מיר האבן שוין געזאגט סיי ליל שישי פרשת ראה און סיי ביי די תורה פון שלש

דברות קודש מכ"ק מרן רבינו שליט"א
א לעכטיגן גוט מארגן א פרשת שוטים כו מנחם אב תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

סעודות פרשת ראה, וואו מיר האבן שטארק ארומגערעדט דעם ענין פון **שמחה וואס דאס ברענגט אלע ישועות**. ס'לוינט זיך איבערצוהערן א מורא'דיגן שיעור, געבויט אויף ספרים וסופרים, איבער די ישועות און די גרויסע אויפטוען פון זיין בשמחה און נישט זיין בעצבות. יעדער איד דארף דאס אויסהערן.

און מיר האבן דא נאך אן עצה: **זיך איבערבעטן מיט אידן און מוחל זיין יעדן איינעם.ווארט נישט אז יענער זאל דיך קומען איבערבעטן, זיי מוחל אלע אידן מכל הלב. נעם א תהלים און בעט דעם אייבערשטן אז אידן זאלן דיר מוחל זיין אפילו דו בעטסט זיי נישט איבער, ווייל דו ווייסט דאך אפילו נישט וועמען דו דארפסט אלץ איבערצובעטן**. לאמיר זיך אוועקגעבן פאר אידישע קינדער, און "ברכת ה' היא תעשיר" – מיר וועלן האבן א ברכה פונעם אייבערשטן וואס ברענגט עשירות, סיי ברוחניות און סיי בגשמיות, מיט אלע השפעות טובות.

די מדה פון חסד וועט מקרב זיין די גאולה

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, ס'איז באקאנט אז דער ראש הישיבה הרב סעגאל האט אמאל געפרעגט פונעם הייליגן סאטמארער רבי'ן זכר צדיק וקדוש לברכה, אז היות עס שטייט אין דעם הייליגן נועם אלימלך אז אין יעדן דור איז דא א געוויסע מצוה וואס איז מיוחד פאר יענעם דור מתקן צו זיין, האט ער געפרעגט: וועלכע מצוה איז מיוחד פאר אונזער דור? האט דער הייליגער סאטמארער רבי געענטפערט: גמילות חסדים; דאס דארפן מיר מתקן זיין אין אונזערע טעג. אזוי ווי עס ווערט געברענגט אין מגלה עמוקות און אין נאך ספרים אויפן פסוק "בך חותמין", אז "בך" גייט ארויף אויף אברהם אבינו. **דער אייבערשטער האט געזאגט פאר אברהם אבינו אז מיט דיין מדה, די מדה פון חסד, וועט זיך ענדיגן די סוף פון דעם גלות**.

האט דער הייליגער סאטמארער רבי צוגעלייגט בשם דעם הייליגן רבי מאיר'ל פרעמישלאנער זצ"ל, עס שטייט אין פסוק "ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב". יצחק אבינו איז ארויסגעגאנגען פארנאכטס, פארן סוף פון דעם גלות, צו זען וואס מ'קען טון פאר אידישע קינדער ביים סוף פון דעם גלות. "וישא עיניו וירא והנה גמלים באים" – ער האט אויפגעהויבן זיינע אויגן און געזען "גמלים", דאס מיינט דעם ענין פון גומל חסד זיין; "באים" – אז אין דעם זכות זאלן אידן אריינקומען קיין ארץ ישראל און ארויסגיין פון די גלות'ן.

זיך נישט פילן באטראפן: לעבן מיט אמונה פשוטה

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, **איינע פון די חסדים וואס מיר קענען טון פאר אידישע קינדער איז נישט צו ווערן פארוויטאגט אויף קיין שום איד. נישט נאר אז איך זאל נישט ווי טון אנדערע, נאר אפילו ווען יענער וויל מיך ווי טון, זאל איך נישט ווערן פארוויטאגט**. לאזט ענק נישט פונעם יצר הרע! קיינער קען מיך נישט פארשעמען, קיינער קען מיך נישט באגנב'ענען, קיינער קען מיר גארנישט צונעמען, און קיינער קען מיך נישט דערנידריגן. קיינער מיינט טאקע קיינער: נישט מיינע עלטערן, נישט מיינע מחנכים ומחנכות, נישט מיינע ברידער און שוועסטער, נישט מיינע שוואגערס און שוועגערינס, נישט מיינע פעטערס און מומעס, און נישט מיין זיידע און באבע. אויך נישט מיינע שכנים און שכנות – קיינער, אבסאלוט קיינער קען מיר גארנישט שלעכטס טון, ווייל איך לעב מיט אן אמונה פשוטה אינעם אייבערשטן, און איך וויל האבן א שייכות מיטין מקרב זיין די גאולה דורך חסד.

איך ווער נישט פארוויטאגט פון קיינעם. און אויב איך האב ביז יעצט נישט געהאט דעם שכל און יא געשפירט וויטאג פון אנדערע מענטשן, בין איך יעצט מקבל אויף מיר: "הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך". איך בין יעדן מוחל בלב שלם, איך האב נישט קיין שום שוועד הארץ אויף קיין שום איד – נישט אויפ'ן עבר, נישט אויפ'ן הווה, און איך בין מגלה דעת אויך אויפ'ן עתיד. אפילו אויב עס וועט זיך מאכן א שווערע מינוט, זאל עס נאר זיין פאר יענע רגע, און איך בין עס שוין מבטל כעפרא דארעא. איך בעט דעם אייבערשטן אז איך זאל נישט האבן קיין שווער הארץ אויף קיין שום איד, און קיין...

קיין שום איד זאל אויף מיר נישט האבן קיין שווער הארץ, און דער הייליגער באשעפער, כביכול, זאל אויף מיר נישט האבן קיין שווער הארץ. דער אייבערשטער זאל מיך ליב האבן, איך זאל ליב האבן דעם אייבערשטן, און איך זאל נאר טון א נחת רוח פאר'ן אייבערשטן.

די אפענע הארץ און מופת פונעם סאטמארער רבין

דער הייליגער סאטמארער רבי איז אמאל געווען אין לאנדאן און ער איז איינגעשטאנען ביי דעם גרויסן בעל צדקה, הנגיד ר' געצל בערגער זכרונו לברכה. עס איז אריינגעקומען אן אלמנה צום רבי'ן און זיך אויסגעוויינט מיט ביטערע טרערן; זי האט דערציילט אז זי האט א כלה אבער זי האט נישט קיין פרוטה פאר די הוצאות, און זי האט מורא אז דער צווייטער צד וועט חלילה אפלאזן דעם שידוך.

ווי נאר דער רבי האט דאס געהערט, האט ער גלייך געזאגט: "חלילה, זיי גייען נישט מבטל זיין דעם שידוך!" ער האט קודם צוזאמגענומען

דברות קודש מכ"ק מרן רבינו שליט"א
א לעכטיגן גוט מארגן א פרשת שוטים כו מנחם אב תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

דאס גאנצע געלט פון די פדיונות וואס איז געלעגן אויפן טיש און געזאגט: "דאס איז א מתנה פאר די כלה. דאס איז נישט פאר די הוצאות החתונה, דאס וועל איך שיקן עקסטער; דאס געלט איז א ספעציעלע מתנה פאר די כלה אליין."

מען דארף פארשטיין אז מיר רעדן דא פון יענע יארן, די בראשית יארן, ווען די עניות איז געווען זייער גרויס און יעדע פרוטה האט אויסגעפעלט פאר זיך און פאר די אייגענע מוסדות; געלט האט זיך דעמאלט נישט געווארפן אזוי גרינג. אבער ווען עס איז געקומען צו זען א צובראכענע כלה, האט דער רבי נישט נאר באצאלט די הוצאות החתונה, **נאר זיין ערשטע מחשבה איז געווען אז די כלה זאל האבן אן אייגענע מתנה. דער רבי האט געגעבן די מתנה כדי די כלה זאל האבן געלט פאר זיך, זי זאל נישט שפירן קיין יתמות און זי זאל נישט פילן אז זי איז א יתומה. איר הערט דאס הארץ פון א צדיק?**

די ישועה פון א כוס של ברכה

א איד דערציילט, אז איינמאל איז א לאנדאנער איד געווען דא אין ניו יארק און איז געקומען צום רבי'ן אויף איינע פון די ימים טובים. אינמיטן האט ער באקומען א מודעה פון לאנדאן אז זיין שניר דארף א גרויסע ישועה; זי ליידט אויף גאל-שטיינער וואס פאראורזאכן איר שרעקליכע יסורים, לא עלינו, קיינער זאל נישט וויסן. זי איז געווען אין א גרויסע סכנה, און די דאקטוירים האבן נישט געזען קיין אנדערע עצה נאר דורך מאכן אן אפעראציע.

דער איד האט געוואלט אריינגיין זיך מזכיר זיין ביים הייליגן סאטמארער רבי'ן, אבער דער גבאי ר' עזריאל ע"ה האט אים געזאגט אז מען קען יעצט נישט אריינגיין און ער זאל צוריקקומען שפעטער. ווען ער איז צוריקגעקומען, איז ר' עזריאל אריינגעגאנגען אינאיינעם מיט אים. דער איד האט אויסגעפלאצט אין א געוויין, דערציילנדיג אז זיין שניר, א יונגע פרוי, ליידט אזעלכע יסורים און די דאקטוירים ווילן מאכן אן אפעראציע. ער האט געבעטן דעם רבי'ן אז היות די וועלט איז שוין היינט אביסל מער אנטוויקלט, זאל מען אפשר קענען אויסמיידן אן אפעראציע, ווייל לויט איר מצב וואלט אן אפעראציע געווען א גרויסע סכנה. ער האט געבעטן דעם רבי'ן ער זאל אויספועל'ן א גרויסע ישועה, מען זאל נישט דארפן מאכן די אפעראציע.

און ר' עזריאל האט זיך אנגערופן: "מיר וויסן אז דער רבי האט א כח צו פועל'ן אז מען זאל נישט דארפן מאכן די אפעראציע." האט דער רבי זיך אנגערופן צו ר' עזריאל: "וואס מאכסטו חוזק פון מיר? דו ווייסט דאך אז היינט האט קיינער נישט די כוחות אזוי ווי די פריערדיגע צדיקים." האט זיך דער רבי איבערגעחזר'ט צו ר' עזריאל: "וואס מאכסטו חוזק פון מיר? דו ווייסט דאך אז היינט זענען נישט דא די כוחות אזוי ווי ביי די צדיקים פון די פריערדיגע דורות. די פריערדיגע צדיקים האבן געהאט די כוחות, אבער מיר האבן נישט די כוחות."

האט ר' עזריאל געזאגט: "פיין, איך גיי זעצן א בית דין, און דער בית דין וועט פסק'ענען אז דער רבי האט יא א כח." און אזוי האט ער טאקע געטון. אזוי ווי דער בית דין האט געפסק'נט אז דער רבי האט א כח, האט דער רבי גענומען די איבערגעבליבענע כוס של ברכה וואס איז פונקט געווען אויפ'ן טיש, און ער האט עס געגעבן פאר דעם יונגערמאן, אז ווען ער פארט אהיים זאל ער עס געבן פאר זיין שניר זי זאל עס טרינקען.

נאך יום טוב איז ער אהיימגעפארן; די שניר האט זיך נעבעך געוואלגערט פאר יסורים. ער האט איר געגעבן דעם כוס של ברכה, און אזוי ווי זי האט עס אויסגעטרונקען, האט זי זיך געלייגט שלאפן. ווען זי איז אויפגעשטאנען אינדערפרי, זענען די יסורים מער נישט געווען.

אזוי ווי די יסורים האבן נאכגעלאזט, איז מען געגאנגען צום דאקטאר ער זאל נאכאמאל איבערמאכן די בדיקות, איבערצוקוקן אויב די שטיינער זענען נאך דארט. דער דאקטאר קוקט און זאגט: "ניין, די שטיינער זענען מער נישט דא". "וויאזוי איז דאס געשען?" פרעגט ער. האט מען אים דערציילט אז דאס איז פונעם כוס של ברכה פון ראביי טייטלבוים. האט ער געזאגט: "אוי, אזויפיל אידן דארפן האבן דעם ראביי טייטלבוים פאר די אלע מענטשן וואס רייסן זיך דא נעבעך פאר יסורים".

א תפילה און א ברכה פאר גאנץ כלל ישראל

הייליגע לעכטיגע קינדער, דער אויבערשטער זאל העלפן אז זיין זכות, וואס שטייט דא פאר אונז און באגלייט אונז און גאנץ כלל ישראל, זאל אונז ביישטיין. זאלן טאקע אלע אידן אויסגעלייזט ווערן פון אלע מיני יסורים און פון אלע מיני חלאים, און עס זאל זיין נאר געזונט און שטארק, און שטארק געזונט.

אבער הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, א טאג פון די הילולא פון א צדיק, ווען מ'לערנט די תורות פונעם צדיק און מ'חזר'ט איבער זיינע ווערטן – **וואס ביי אים איז גמילות חסדים מיט קנאות געווען איין מדרגה**. זיך אוועקצוגעבן פאר אידישע קינדער; זיין גאנצע קנאות איז

דברות קודש מכ"ק מרן רבינו שליט"א
א לעכטיגן גוט מארגן א פרשת שוטים כו מנחם אב תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

נאר געווען פארן כבוד פון אידישע קינדער און פארן כבוד פונעם אייבערשטן. ער האט קיינמאל נישט געטראכט פון זיך און קיינמאל נישט גערעדט פון זיך. אדרבה, זיך אליין האט ער שטענדיג געקלאפט, און פון זיך האט ער געהאלטן גארנישט מיט גארנישט. ווער ס'ווייסט און ווער ס'לערנט די ספרים, זעט וויפיל תורות עס זענען דא, צי עס איז געווען פאר כל נדרי צי פורים, ווען ער האט זיך אזוי משפיל געווען עד הסוף. ער איז געווען א איד וואס האט זיך אוועקגעגעבן להי' ולתורתו און פאר כלל ישראל. זכותו יגן עלינו, ער זאל פועל'ן אלע ישועות, רפואות און אלעס גוטס, עס זאל זיין אן אופן פון חסד פאר אלע אידן, א כתיבה וחתימה טובה און א לעכטיגן תמיד, אמן כן יהי רצון.

<u>כיבוד אב ואם</u>

בס"ד, כיבוד אב ואם, צען מינוט, די איין און צוואנציגסטע שיעור.

כיבוד אב ואם: א מצוה שכלית אדער א גזירת הכתוב?

אין ערוך השולחן (יורה דעה סימן ר"מ סעיף ב') שרייבט דער ערוך השולחן: כיבוד אב ואם איז א מצוה שכלית, דאס הייסט א מצוה וואס דער שכל פאדערט אז מען זאל עס טון. אפילו די אומות העולם להבדיל זענען מקיים די מצוה, און אפילו די כופרים, די מינים, און די אפיקורסים זענען אויך שטארק נזהר אין דער מצוה, ווייל דער שכל און די טבע פאדערן דאס. **אבער דער הייליגער באשעפער האט אונז געגעבן די מצוה אין די תורה הקדושה און אונז געפאדערט אז מיר זאלן עס נישט טון בלויז מיט אונזער שכל; מיר זאלן עס נישט טון ווייל דאס איז די טבע, נאר מיר זאלן עס טון ווייל אזוי האט דער הייליגער באשעפער באפוילן אין די תורה הקדושה.**

אין די תורה הקדושה שטייט "ושמרתם את חקתי ואת משפטי" – דו זאלסט אפהיטן די חוקים, דאס זענען די מצוות וואס זענען א חוק אן א טעם, "ואת משפטי" – דאס זענען די מצוות וואס זענען משפטים, וואס מיינט אז דו פארשטייסט דעם טעם פון די מצוה. אבער שפעטער שטייט אין די תורה: "והיה עקב תשמעון" – עס וועט זיין צום סוף, אויב איר וועט אויסהערן "את המשפטים האלה". דא שטייט נישט חוקים, און די תורה זאגט אז פאר דעם וועל איך דיר געבן אסאך שכר און איר וועט האבן אלע גוטע זאכן.

זאגט דער ערוך השולחן: דער פשט דערפון איז, אז אוודאי ווען א מענטש טוט די מצוות התורה וואס זענען "חוקים", פארוואס טוט ער עס? ווייל דער אייבערשטער האט געהייסן. ער קען עס דאך נישט אליין אויסרעכענען, עס קען נישט קומען מצד השכל, און עס איז נישט מצד הטבע. אבער דער שכר וואס א מענטש באקומט איז פיל גרעסער אויב ער נעמט די "משפטים" – די זאכן וואס דער שכל און דער טבע זענען מחייב – און ער טוט עס בלויז פארן רצון השם; דעמאלטס איז עס א שטארקע עבודה, און אויף דעם קומט א ספעציעלער שכר.

דוד המלך זאגט: "מגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל". די עיקר גרויסקייט און גדלות פון א איד איז, אז ער איז מקיים נישט נאר די חוקים ווייל דער אייבערשטער האט געהייסן, נאר אפילו די משפטים – אלע דינים וואס דער שכל און דער טבע זענען מחייב – טוט ער נישט צוליב זיין שכל אדער פארשטאנד, און נישט ווייל דער טבע פאדערט עס. ער טוט עס נאר ווייל אזוי וויל דער אייבערשטער, און ער איז זיך משעבד און מכניע בלויז צום רצון השם.

דער חילוק צווישן די ערשטע און צווייטע עשרת הדברות

זאגט דער ערוך השולחן: ביי די עשרת הדברות אין פרשת ואתחנן שטייט "כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמֶּךָ כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ". דאס מיינט אז דו זאלסט מקיים זיין כיבוד אב ואם ווייל דער אייבערשטער האט דיר באפוילן, און נישט ווייל דער שכל אדער דער טבע זענען מחייב. עס שטייט דאך "כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ". פארוואס ביי די דיברות הראשונות אין פרשת יתרו שטייט נישט "כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ"?

נאר ווייל ביי מתן תורה זענען די אידן געווען אויף א גאר הויכע מדרגה. "וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם", זאגט דוד המלך אין תהלים (קאפיטל פ"ב), מיר זענען געווען ממש ווי מלאכים, ווי שרפים, חיות און אופנים. יענע צייט זענען אידן געווען אויף אזא מדרגה אז זיי האבן אלעס געטון פשוט ווייל דער אייבערשטער האט געהייסן. אבער די דיברות האחרונות אין פרשת ואתחנן זענען שוין געזאגט געווארן נאכן חטא העגל, דעריבער האט די תורה געדארפט אנווארענען אז מען זאל עס טון "כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ" – נישט ווייל דער שכל איז מחייב, נאר ווייל דער הייליגער באשעפער האט אונז באפוילן.

די מעשה פון דמא בן נתינה און די שייכות צו פרה אדומה

די גמרא אין מסכת קידושין ברענגט די מעשה פון דמא בן נתינה. רבי יהודה זאגט משמיה דשמואל, אז די תלמידים האבן געפרעגט פון רבי אליעזר: ביז ווי ווייט דארף מען גיין מיט די מצוה פון כיבוד אב ואם? האט ער זיי דערציילט די מעשה פון דמא בן נתינה, אז די

דברות קודש מכ"ק מרן רבינו שליט"א
א לעכטיגן גוט מארגן א פרשת שוטים כו מנחם אב תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

חכמים האבן געזוכט שטיינער פארן אפוד, און זיי זענען געווען גרייט צו צאלן זעכציג ריבוא (זעקס הונדערט טויזנט) אלס שכר פאר די שטיינער. רב כהנא זאגט אפילו אז ס'איז געווען אכציג ריבוא. אבער די שליסלעך פון די קאסטן וואו די שטיינער זענען געלעגן, זענען געווען אונטערן קאפ פון זיין טאטן וואס האט דעמאלטס געשלאפן, און ער האט נישט געוואלט אויפוועקן זיין טאטן. ער האט מוותר געווען אויף אסטראנאמישע סכומים, מ'רעדט דא ממש פון ביליאנען. א יאר שפעטער איז ביי אים געבוירן געווארן א פרה אדומה. זענען די חכמי ישראל געקומען צו אים און געזאגט: "וויפיל געלט דו וועסט נאר בעטן וועלן מיר דיר געבן, מיר דארפן דעם פרה אדומה; בעט וויפיל דו ווילסט." האט ער געענטפערט: "ניין, איך וויל נאר די סכום געלט וואס איך האב פארלוירן צוליב די מצוה פון כיבוד אב ואם."די גמרא זאגט דארט: מה דאך אינו מצווה ועושה האט באקומען אזויפיל שכר, איז א מצווה ועושה אוודאי על אחת כמה וכמה.

לכאורה דארף מען פארשטיין, וואס איז דער קשר צווישן כיבוד אב ואם פון א גוי ביז א פרה אדומה? וואס איז דער צוזאמשטעל פון כיבוד אב ואם פון א גוי צו פרה אדומה? נאר וואס דען? די תורה וויל אונז ווייזן אז ביי פרה אדומה איז יעדער מודה אז עס איז אן א טעם, עס איז א חוק בלי טעם, "זאת חקת התורה", מיר פארשטייען עס נישט. די זעלבע זאך איז מיט כיבוד אב ואם; עס איז געבוירן געווארן א פרה אדומה צו ווייזן אז מיר זאלן נישט מקיים זיין כיבוד אב ואם אזוי ווי א גוי – ווייל עס איז שכל'דיג אדער ווייל עס איז די טבע – נאר מיר וועלן עס מקיים זיין פונקט ווי פרה אדומה.

דער הייליגער רבי יוסף שאול, דער "שואל ומשיב", האט נאכגעזאגט בשם דעם קצות, אז פון הימל האט מען מרמז געווען פאר דעם גוי אז ער האט טאקע פארלוירן דעם שכר; ער האט פארלוירן די גרויסע געלטער צוליב דער מצוה. אבער מיר אידן פארלירן נישט, ווייל מיר טוען עס נישט מיט שכל, נאר מיר טוען עס פונקט ווי פרה אדומה, אלס א חוק בלי טעם. און מיט דעם איז ארויסגעקומען א געוואלדיגער קידוש השם.

פראקטישע הדרכה: זיך פירן צו די עלטערן מיט אמת'ע הכנעה

איז הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, די ערשטע זאך דארפן מיר פארשטיין אז דאס איז נישט קיין מצוה שכלית; דאס איז א מצוה וואס מ'טוט ווייל דער אייבערשטער האט געהייסן, און מ'טוט עס פאר'ן אייבערשטן אליין. עס איז נישט שייך צו זאגן: "מיין טאטע שרייט אויף מיר, מיין מאמע קריטיקירט מיר, מיין טאטע טוט דאס און מיין מאמע טוט יענץ, איך קען עס נישט אויסהאלטן, איך קען זיי נישט קוקן אין פנים." פונקט ווי דו קענסט נישט זאגן אז דו קענסט נישט קוקן דעם שבת אין פנים אריין, אדער דו קענסט נישט קוקן די חלה אין פנים אריין, אדער די סוכה אין פנים אריין. "די סוכה מאכט מיך נערוועז" – מען קען אזא זאך נישט זאגן אויף קיין שום מצוה אין די תורה. אויף כיבוד אב ואם קענסטו דאס נישט זאגן, און דו טארסט דאס נישט זאגן. דאס איז דיין מצוה, א חוק בלי טעם, און מ'טאר נישט אריינלערנען קיין אייגענע פשטים אדער מאכן אייגענע הנחות. "דאס איז יא א חלק פון די מצוה, און דאס איז נישט קיין חלק פון די מצוה" – אזוי ווי מ'הערט היינט ליידער, ליידער, ליידער די יונגווארג זאגן: א טאטע און א מאמע זענען געמאכט געווארן מען זאל זיי רופן צו שמחות, זיי זאלן באשיינען דעם אויבנאן ביי די שמחה, אבער זיך איבערשמועסן מיט זיי, דורכשמועסן מיט זיי די פרטים פון די שמחה, אויסהערן וואס זיי האבן צו זאגן, אז זיי זאלן זיין שותפים אין א חלק פון די שמחה – דאס קומט שוין נישט אריין. מען האלט שוין ממש ביי א מצב וואו די קינדער באהאלטן זאכן פון די עלטערן.

די עלטערן לעכצן מיטצוהאלטן און וויסן וואס עס טוט זיך ביי די קינדער, וואס עס טוט זיך ביי די אייניקלעך. עלטערן ווילן זאגן א מיינונג, עלטערן האבן א מיינונג, און עלטערן דארפן זאגן. **מיר זענען סובל אונזערע עלטערן ווייל מיר זענען סובל דעם אייבערשטן, ווייל מיר זענען סובל די תורה.** איך בין נישט מכבד מיין טאטע און מאמע ווייל איך האב זיי ליב, און איך בין נישט מכבד מיין טאטע און מאמע ווייל זיי האבן מיך ליב, נאר ווייל דער אייבערשטער האט מיך ליב און איך האב ליב דעם אייבערשטן; איך טו די מצוה ווייל דאס איז דער רצון השם. ובפרט ספעציעל ווען דער אייבערשטער גיט מיר אזא שכר פון "למען ייטב לך והארכת ימים".

פארמיידן צער און אנגעצויגנקייט ביי די עלטערן

אין ספר חסידים ברענגט ער: ווען איינער גייט ארויס פון שטאט און ער גייט צו א מקום סכנה, און דער טאטע און די מאמע פאסטן אז ער זאל עס דורכגיין בשלום, אדער אפילו אויב זיי פאסטן נישט, נאר זיי האבן פשוט א צער אז דאס קינד געפינט זיך יעצט אין א מקום סכנה, איז א מצוה אויפ'ן זון, ווען ער גייט ארויס פון די סכנה, אז ער זאל דינגען א שליח פאר געלט ער זאל אריבערטראגן א בריוו צו זיין טאטע און מאמע אז ער איז שוין ארויס פון די סכנה און ער איז אנגעקומען אל המנוחה ואל הנחלה געזונטערהייט, כדי זיי זאלן נישט האבן קיין צער, זיי זאלן נישט דארפן פאסטן, און זיי זאלן נישט לעבן אין אן אנגעצויגנקייט.

דברות קודש מכ״ק מרן רבינו שליט״א
א לעכטיגן גוט מארגן א פרשת שוטים כו מנחם אב תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, עס זענען דא עלטערן וואס ווען די קינדער געפינען זיך אויף א פליגער, אויף א שיף, אדער אויף אן אויספלוג, זענען זיי זייער אנגעצויגן. און ווייבאלד זיי זענען אנגעצויגן, האבן זיי א צער. זאגט דער ספר חסידים אז עס איז דא א חיוב אפילו צו באצאלן געלט, אבי ארויפצונעמען דעם צער און די אנגעצויגנקייט פון די עלטערן.

יעצט שטעלט אייך פאר, הייליגע לעכטיגע קינדער, ווען מיר זיצן אין אונזערע הייזער און אונזערע עלטערן האבן א צער ווייל זיי ווערן געוואויר פון שכנים אדער פון אנדערע בני משפחה זאכן וואס טוען זיך אפ ביי זייערע אייגענע קינדער; די בושה און דעם צער קען מען דאך נישט ארויסברענגען מיט ווערטער. מיר דארפן שטענדיג געדענקען צו מאכן זיכער אז אונזערע עלטערן ווייסן אלעס וואס טוט זיך מיט אונז, אז זיי זאלן זיין קלאר, כדי עס זאל נישט זיין גארנישט וואס זיי זאלן דארפן געוואויר ווערן איבער אונזער לעבן פון אנדערע מענטשן און האבן דערפון א צער.

אדער אסאך מאל האבן די עלטערן צער ווייל זיי ווייסן פשוט נישט וואס טוט זיך. ווען איינער פרעגט זיי: ״וואו ארבעט דיין זון? וואו ארבעט דיין שנור? אין וועלכע מוסד גייט דיין אייניקל?״ און זיי דארפן ענטפערן: ״אוי, איך ווייס נישט!״

הייליגע לעכטיגע קינדער, איר דארפט אינזין האבן צו זאגן פאר אייערע עלטערן זיי זאלן אלעס וויסן, כדי זיי זאלן קיינמאל נישט דארפן דורכגיין דעם צער און די בושה פון נישט וויסן. א טאטע און א מאמע, א זיידע און א באבע דארפן אלעס וויסן. דאס איז נישט די חיוב פון די אייניקלעך – כאטש מיר וועלן נאך לערנען אז זיי האבן אויך א געוויסע חיוב – נאר דאס איז די חיוב פון די קינדער צו אינפארמירן זייערע עלטערן. הצלחה וברכה און סיעתא דשמיא.

זענט איר איינער וואס העלפט אנדערע אידן זיך בויען אדער שטייגן איז די "מדריכים" שיעורים געמאכט פונקט פאר אייך.

מלמדים, טיטשערס און עסקנים זאגן עדות וואסערע שטארקע נוצן זיי האבן ארויסגענומען פון דעם, וויאזוי צו פארשטיין די מענטשן מיט וועם זיי ארבעטן, און זיי צו ברענגען צו א בעסערע פלאץ שנעלער און בעסער. האנדלט אייך איין די "מדריכים" שיעורים היינט דורך רופן אונזער אפיס 845-414-8212, עקסטענשאן 1.

זייט מזכה את הרבים צעשפרייט פנים מאירות בכל קצוי תבל 845-414-8211